

var et jævnt, folkeligt Parti, hvor man snakkede om Tingene, naar man kom sammen. Nu hører jeg, at naar Ministrene ikke ligefrem tilkaldes til en Konference, og der dér ikke bliver forelagt udtrykkelige Forslag o. s. v., eksisterer Forslaget slet ikke for Ministeren. Ændringsforslaget var jo f. Eks. gennem Bureauet trykt og forelaa for Udvalget; men det har den højtærede Minister altsaa slet ikke set — det lyder da rent forbavsende.

Nej, det, der er Sagen, det, der er den historiske Sandhed, er, at Ministeriet vilde kun een Vej, og den vidste de og den maatte de vide var forud spærret. Og naar der er talt om — det var vist det ærede 18de tingvalgte Medlem, der sagde det —, at Landstinget havde slaaet Valutaforslaget for Panden, saa vil jeg sige, at det var det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds, som slog Ændringsforslaget for Panden, derfor kom det ikke frem.

Madsen-Mygdal: Medens jeg første Gang, det ærede 18de tingvalgte Medlem talte, mente, at jeg havde forstaaet ham, maa jeg tilstaa, at efter hans Tillægsforklaring til den Udtalelse, han før fremsatte, staar det mig ikke slet saa klart, hvad det ærede Medlem mener. Men jeg forstaaer jo, at der er foregaaet noget i det ærede Medlems Sind; det havde Karakteren af en Slags Selverkendelse, hvad det ærede Medlem sagde, da det ærede Medlem første Gang stod paa Talerstolen, og der synes ogsaa at være foregaaet en Forandring i det ærede Medlems Partis Standpunkt. Da jeg nu har den Opfattelse, at denne Forandring gaar i den rigtige Retning, tillader jeg mig, selv om det berører det ærede Medlem pinligt, at glæde mig over, at han har fremsat denne Erkendelse fra Talerstolen.

Overfor den Udtalelse, der nylig blev fremsat, at Udvalget beherskedes af det Medlem, der var Formand for Udvalget, maa jeg sige, at jeg forstaaer ikke, hvad der menes dermed. Jeg gjorde mig Umage for at lede Udvalgets Forhandlinger saa upartisk som muligt, og jeg gjorde mig navnlig Umage for, at enhver Bestræbelse for at fremsætte Forslag, fra hvilken Side de end maatte komme, kunde faa Lejlighed til at gøre sig gældende. Jeg kaldte gentagne Gange i Udvalget paa Ændringsforslag, som jeg ogsaa har gjort det her i Salen. Naar den højtærede Erhvervsminister paa ny sagde, at da han havde oplæst Valutacentralens Skrivelse, fik han det Svar, at der var intet at overveje, maa

jeg sige: Nej, han fik det Spørgsmaal, om han havde noget at foreslaa ud fra denne Skrivelse. Saa længe jeg har haft den Ære at deltage i parlamentarisk Virksomhed — det er jo ganske vist ikke saa længe —, har jeg lagt Mærke til, at det er saaledes under Behandlingen af hvilken Sag man end behandler, at noget af det første, man ønsker at erkyndige sig om, er Regeringens Stilling, og det vilde være ganske ejendommeligt, om man vilde give sig til at forhandle i Rigsdagen, uden at man paa Forhaand vidste, hvorledes Regeringen stod. Men det var ikke muligt at faa det at vide, og selv om jeg maa give de Medlemmer Ret, som har sagt, at det var et ringe Resultat, der kom ud af Sommersamlingen, kan det jo ikke nytte, at Regeringens Chef vender sig til alle Sider med Bebrejdelser; dem maa han først og fremmest rette mod sig selv.

En Diskussion her om det konservative Ændringsforslag synes jeg egentlig ikke der ligger megen Vægt paa. Jeg ved ikke, hvilke Forhandlinger der har været ført mellem det konservative Folkeparti og Socialdemokratiets ærede Ordfører, men man skulde næsten tro, at der har været ført Forhandlinger, siden man tager Sagen op her med saa stor Interesse. Men for øvrigt havde jo det konservative Ændringsforslag lige saa lidt som Regeringsforslaget om Importregulering nogen Mulighed for at vinde Tilslutning, og da man i Udvalget fra 3 Partiers Side erklærede, at man ikke kunde give sin Tilslutning dertil, var det klart, at det ikke kunde gennemføres — jeg erindrer i øvrigt ikke, at Ændringsforslaget formelt blev trukket tilbage. Det, der var det ejendommelige for denne Sags Behandling, og det, som medførte, at der ikke kom noget ud af Forhandlingerne, var, at der ikke forelaa noget Forslag, som havde Mulighed for at vinde Flertal i Tinget. Imod hvem den højtærede Erhvervsminister saa vil rette sine Bebrejdelser derfor, vil jeg ganske overlade til ham selv.

Maa jeg til Slutning sige, at den højtærede Erhvervsminister kan ikke gøre det til en Tale- eller Trykfejl, naar der staar i Fortrykket til Folketingets Forhandlinger i Gaar: „disse Forslag“ — han mener, der kunde være sagt „dette Forslag“. Enhver, der læser Fortrykket, vil se, at her er Tale om at fremsætte den Betragtning, at de Forslag, der udtrykte Regeringens Standpunkt, blev standset af Landstinget, og det er ikke første Gang, man hører det — det gaar jo ret almindeligt Landet